

ROELOF SMIT

De
liefde
zelf

Ambo|Anthos
Amsterdam

INHOUD

Yumbo, een rondleiding 9

- 1 Ricardo 17
- 2 Joshua 49
- 3 Céline 78
- 4 Ionuț 106
- 5 Victor 135
- 6 Abdulrahman 170
- 7 Christian 200
- 8 Elisabeth 228
- 9 Jens-Florian 255
- 10 Lăcrămioara 278
- 11 Tábata 305
- 12 Tommy 337
- 13 Delano 365
- 14 Oscar 396
- 15 Lena 421
- 16 Øystein 445
- 17 Roxi 473
- 18 Mike 497
- 19 Tom 528
- 20 César 552

Dank aan 579

RICARDO

Mi destino es el que yo decido

El que yo elijo para mí

Alaska y Dinarama – ‘¿A quién le importa?’

Het is tijd om haar te worden.

Anass Chaiat maakt de zachte handdoek los van zijn middel en dept de laatste paar druppels water van zijn schouders. Eigenlijk heeft hij de eerste stap van de transformatie net onder de douche al afgerond, maar het scheren voelt nooit als een volwaardig onderdeel van het ritueel. Waarschijnlijk omdat het voor hem zo weinig voorstelt. Dat heeft hij te danken aan de familie van zijn moeder. ‘Hij is er een van mij,’ zei ze trots als zijn vader mopperde over die vrijwel onbehaarde benen. ‘El Hafidi-mannen zijn glad.’

Voor veel collega’s is het voortdurende ontharen een hel, maar zijn scheermesjes gaan lang mee. Het ene hoeft hij alleen even over de stoppels in zijn oksels te halen, met het andere verwijdert hij moeiteloos de verwaarloosbare baardharen en de iets weerspanniger snor. Voor de verdwaalde zwarte haartjes midden op zijn voeten gebruikt hij een pincet. Met tandenpoetsen is hij langer bezig.

Op zijn laptop naast de grote verlichte spiegel is YouTube al geopend. Eergisteren is hij midden in *Afrita Hanem* gebleven. De legendarische Samia Gamal speelt in de film een vrouwelijke geest die verliefd wordt op de zanger die haar nou juist heeft aangeroepen om met de dochter van zijn baas te kunnen trouwen. Drama, humor en buikdansen: Egyptische zwart-witfilms zijn Anass’ beproefde methode om in de juiste stemming te komen.

Eerst de dikke hydraterende crème, want goed voor zijn huid is dit leven niet. Tijdens het intrekken bewondert hij de bewegingen van Samia, neuriet hij mee met haar ‘Tawila’. Dan volgt de primer. De foundation. De concealer. Het poederen. Eyeliner, mascara, oogschaduw, wimpers. Lipliner en lippenstift. Blush en highlighter. Hij zet het volume een tikje lager, hoewel Sergio al naar zijn werk is – en veel te lief om ooit te klagen.

Anass kijkt zijn spiegelbeeld indringend in de ogen. Háár ogen, hoewel ze er nog niet is. Toch is zij het die hem de noodzakelijke moed geeft voor de volgende stap. Kordaat knijpt hij wat *anti-chafing-gel* op zijn hand, voorzichtig smeert hij zijn piemel ermee in. De branderige pijn verbijt hij door te ademen zoals Carmen hem in hun therapiesessies heeft geleerd om zijn paniekaanvallen te beheersen. Zo meteen zal het spul hem juist beschermen, veel erger voorkomen.

‘Dit stellen we allemaal zo lang mogelijk uit,’ had Ricardo die eerste keer over het *tucken* gezegd. Anass had gegild, gedacht dat hij flauwviel. Toen had hij de gel en zijn *gaff*, de speciale verbergende onderbroek, ook nog niet. Toen ging het droog, met poeder en ducttape. Hoe hij dat doorstaan heeft, weet hij ruim elf jaar later nog steeds niet. Nu spreidt hij zijn benen en duwt zijn testikels rustig in de lieskanalen, daar waar ze ooit vandaan zijn gekomen. Behoedzaam vouwt hij zijn piemel naar achteren, tussen de billen. Tegelijkertijd stapt hij in de zachte gaff van Unclockable en trekt hem omhoog. Ter controle laat hij zijn hand over zijn kruis glijden.

De boel is weg.

Het is weer gebeurd.

De pijn die hij nu nog voelt hoort erbij.

Hij borstelt zijn zwarte lokken plat naar achteren en trekt een elastisch netje vanaf het voorhoofd naar de nek. De protheses gaan in de beha. Bij de openingsact met de collega’s van vanavond draagt ze straks een lavendelkleurig kort jurkje van lakleer met glitter en een grote satijnen strik op de rug. De jurken voor de solo-optredens

liggen al in de Smart, net als de pruiken voor de rest van de avond.

Grote, ronde oorbellen. Twee dunne metallic armbanden. De schoenen volgen straks op locatie, want autorijden op hakken kan zelfs zij niet. Een paar druppels Shalimar van Guerlain zaaien haar geur. Dan neemt hij voorzichtig de pruik van de standaard, de kastanjebruine, licht golvende bob die hij voor het douchen alvast uit de keuken heeft gehaald.

De laatste stap. Als gegoten natuurlijk, speciaal op maat gemaakt. De spiegel bevestigt hoe het voelt.

Ja, daar is ze.

*

Als kind stond Afrika bovenaan zijn lijstje. Het precieze land maakte niet uit, als hij maar leeuwen kon zien, en giraffen, en Marokko telde natuurlijk niet. Naarmate de mannen in zijn hoofd terrein wonnen op de wilde dieren, werden de bestemmingen stedelijker, en zag Anass zichzelf met zijn denkbeeldige geliefde dolen door Parijs en Praag. De tegenspeler wisselde in zijn dagdromen vaker dan het decor. Verliefd werd hij op iedereen die een beetje aardig tegen hem deed.

De stad waar hij het meest naar googelde was Venetië. Anass wist wel van het massatoerisme – hij woonde zelf in Barcelona, zag de rolkoffers dagelijks – maar dat maakte de waterstad niet minder aantrekkelijk. Ooit zou hij met een man in een gondel belanden, de man die hem accepteerde zoals hij was. Hem zou hij zoenen onder de Brug der Zuchten.

Eeuwige liefde, een einde aan de twijfel.

Zodra een man van hem hield, zou hij hem nooit meer loslaten.

Op een woensdag begin augustus, de dag waarop hij eigenlijk weer met Baba en Mama had moeten meerijden naar zijn grootouders in Marokko, klom hij voor de enige reis die hij zou maken in een Iberia-toestel met bestemming Las Palmas de Gran Cana-

ria. In een kleine koffer had hij stiekem het hoogstnodige gepropt. Een grote koffer met veel meer spullen lag toneel te spelen in de auto van zijn vader.

Bus 90 bracht hem naar zijn eindbestemming aan de Avenida Estados Unidos in Playa del Inglés. Groepjes mensen liepen onder de felgroene neondinosaurius door, in de verte klonk allerlei muziek door elkaar. Yumbo Centrum, de plek die hij op Google zo zorgvuldig had uitgezocht, de plek die hem met foto's en verhalen de moed had gegeven om echt te vertrekken.

Enkele uren later vroeg hij zich af waar hij aan begonnen was. De kroegeigenaren namen in die jaren van jeugdwerkloosheid niemand aan, en al helemaal geen minderjarige arbeidskrachten. Voor Anass tien anderen die van de wetgever wél na tien uur 's avonds mochten werken.

‘Ik word volgend jaar achttien.’

‘Probeer het dan volgend jaar nog maar eens,’ antwoordde de eigenaar van showbar Chez Funny Boys, de meest hoopgevende reactie die hij kreeg.

De supermarkten zochten geen vakkenvullers en de hotels geen schoonmakers. Zelfs als prostitué was hij niet geschikt, als hij ooit op dat punt zou belanden. Na enkele dagen had hij geen geld meer voor de kamer in het hostel.

Met zijn hoofd op het koffertje met zijn enige bezittingen schrok hij tussen de struiken achter Hotel Jardin Dorado wakker van ieder geluid. Mieren kropen over zijn gezicht, steentjes teisterden zijn rug. Die zomernacht bad Anass onder de verpletterende sterrenhemel voor het eerst sinds lange tijd weer tot degene op wie hij zo kwaad was geweest en in wie hij inmiddels niet meer geloofde.

‘Help me, alstublieft.’

De excentrieke engel die de volgende avond op zijn pad kwam, kon onmogelijk gestuurd zijn door Allah, de Geprezene en Verhevene. In ieder geval niet de Allah uit de koran van zijn grootvader.

Maar een engel was ze wel degelijk.

Sensueel beweegt ze haar heupen. De laatste tien seconden van 'Everyway That I Can' kennen geen zang, dus kan Miss Pandora Casablanca zich zonder nog te hoeven lipsyncen vol overgave op de buikdans storten. Als de oosterse snaarinstrumenten zwijgen staat ze stil, de gebalde rechtermvuist ferm in de lucht, klaar voor het applaus.

Ze houdt van dit nummer, de kracht die erin doorklinkt. Op het Eurovisiepodium in Riga bevrijdde Sertab Erener zich van de sluiers waarmee ze door haar danseressen geketend was. De winst van het festival maakte van haar een volksheld in Turkije, en de nieuwe conservatieve premier Erdoğan kon niet anders dan die sterke, onafhankelijke vrouw als zodanig onthalen.

Pandora's eigen publiek bij Funny Boys klappt nu enthousiast. Het is maandagavond, helemaal vol zit het niet, maar de mensen die er zijn doen goed mee. Het kan veel erger.

De heterojongen op de derde rij begint zowaar een beetje los te komen. Zijn vriendin zal hem hiernaartoe hebben gesleept. Zij is al vanaf het begin aan het juichen en meeklappen; op zijn gezicht hebben de biertjes nu eindelijk ook een lach getekend. Bij Pandora's volgende nummer is hij rijp voor de flirt. Maar ze zal hem slechts plagen, niet voor schut zetten.

Het jonge stel dat de hele avond al passief-agressief ruziet, is nu selfies aan het schieten. Bijgelegd is het nog niet, ze herkent het opgekropte venijn, maar de sociale media moeten gevuld worden. Ze sluipt op ze af, torent vanaf het podium boven ze uit en gebaart met een gekromde wijsvinger dat ze de telefoon moeten afstaan. De jongens hebben geen keus. Ze leggen hun arm om elkaars schouder en lachen zoet naar de camera. Vol pathos spreidt Pandora haar armen, met een oenig gezicht imiteert ze hun geposeerde lach.

'Wordt er hier nog gezoend of hoe zit dat?'

Het publiek schatert en begint te fluiten. De jongens grijnzen

mee, kussen elkaar dan vluchtig op de lippen, kijken haar weer aan. Driftig laat Pandora haar hand rondjes draaien, haar ogen rollen. Pas als een solide tongzoen een feit is schiet ze een paar foto's, levert de telefoon weer in, buigt naar het joelende publiek en verdwijnt achter de coulissen.

Ze knipoogt naar de nieuwe collega, voor wie 'Welcome to Burlesque' wordt ingestart. Haar Cher-imitatie is goed, dat zou weleens haar redding kunnen zijn. Tot nu toe kreeg ze het publiek nog niet zo vanzelfsprekend mee, alsof de mensen haar onzekerheid konden ruiken. Daar moet je doorheen, dat heeft ze haar ook gezegd, maar Pandora heeft makkelijk praten.

Een paar minuten rust heeft ze, voor ze van jurk en pruik moet wisselen voor haar volgende nummer. 'Ojos Así' van Shakira, de Colombiaanse met de Libanese vader. Ze weet zeker dat het stelletje hun ruzie na de afgedwongen zoen zal bijleggen. Die macht heeft zij, Miss Pandora Casablanca. Zij is gekomen om te verbinden.

*

2

JOSHUA

Wir flirten und wir lieben, denn Liebe tut uns gut

Chris Wolff – ‘Am Strand von Maspalomas’

De tweede golf braaksel dient zich net aan als Lukas Löliger de deur van zijn hotelkamer zacht hoort dichtklikken. Hij zou achter Anass aan willen rennen, dan maar naakt over de derde galerij van Apartamentos Teneguia, men is hier in Playa del Inglés vermoedelijk wel wat gewend, maar zijn ingewanden staan het nog niet toe. De brij van broccoli, kipfilet, bier en maagzuur in de wc-pot dijt uit, de geur van sappen die buiten het lichaam niets te zoeken hebben vult zijn neusgaten.

Als hij zeker weet dat het hierbij blijft, veegt Lukas met wc-papier de tranen weg. Walging en opluchting tegelijk. Hijgend kijkt hij toe hoe zijn maaginhoud het Canarische riool in wordt gespoeld. Bij de wastafel spoelt hij zijn mond. Eerder vandaag heeft hij bij de Spar een achtlitertank mineraalwater gekocht omdat het kraanwater hier niet drinkbaar zou zijn, maar de smaak is op dit moment weldadig.

Arme Anass. Arme stakker.

De tranen keren terug, dit keer niet afgedwongen door het geweld van zijn organen. Het idee dat hij achter hem aan zou rennen. En dan? Sorry zeggen? Die ongelukkige jongen weet heus wel dat hij niet expres is gaan kotsen, dat het een reflex van zijn lichaam was. Minstens even kwetsend. Het besef dat hij die verlegen lieverd, met wie de avond zo gezellig was, met wie hij deze rare vakantie zo

leuk leek te beginnen, in zijn ziel geraakt moet hebben, maakt dat hij jankt alsof het hem zelf is overkomen.

Gezien de nerveuze manier waarop hij hem probeerde te waarschuwen is Anass wel gewend aan dit soort reacties. Misschien is hij er zelfs minder van onder de indruk dan hijzelf. Reden te meer om voor hém te huilen, het voelt als het minste wat hij kan doen. Verdomme, waarom heeft hij zo'n zwakke natuur? Het is maar goed dat hij geen bevallingen hoeft bij te wonen, laten we hopen dat het nooit oorlog wordt. Lukas Lölinger zou de loopgraven vol kotsen.

Hij heeft maar een paar seconden gekeken voor de oprispingen hem overvielen, maar hij kan zich het slagveld moeiteloos voor de geest halen. De huidschilfers. Het reliëf van littekenweefsel, als op de wereldkaart in het aardrijkskundelokaal vroeger, waar hij met zijn wijsvinger over de Himalaya gleed om de bobbeltjes te voelen. Maar dat hij echt moest overgeven kwam vooral door de onnatuurlijke hoek waarin de eikel stond.

Die arme jongen zit er elke dag aan vast. Het deed nog pijn ook, vertelde hij, toen Lukas nog met een ernstig gezicht zat te luisteren naar de abstracte omschrijving van het drama. Liever zou Anass zijn penis verborgen houden, maar voorzichtige masturbatie was noodzakelijk om seks enigszins aangenaam te maken. Wat een leven, wat een continue lijdensweg, en ook nog eens zo verschrikkelijk onnodig.

Zijn eigen pik heeft zich bijna volledig teruggetrokken als hij de douche aanzet. De douchekop zit eigenlijk te laag voor iemand van zijn lengte, maar de straal is in orde. Hij kan zich hier schoonspoe-len, vanbuiten dan toch. In de slaapkamer negeert hij zijn koffer. Uitpakken komt morgenochtend wel. De lange reisdag, de verzwakking van zijn lichaam door het uitbraken van de avondmaaltijd, de emoties; zodra hij zijn ogen sluit zakt hij zonder verder te tobben weg.

Allebei waren ze vijf minuten geleden klaargekomen, toch zou hun fanatieke zoenen voor een toeschouwer de indruk wekken dat de seks juist op het punt van beginnen stond. Joshua's mond was fris, als kristalhelder beekwater, hoewel ook hij stevig gedronken had. Lukas hield van het gevoel van zoenen, maar doorgaans niet van de smaak van monden. Hoe kreeg die jongen zijn speeksel zo schoon?

Genoegzaam zuchtend trok Joshua zijn tong terug en vouwde zich in de vertederende positie van kleine lepel. Lukas schikte zich welwillend. Hij kroop tegen de rug met de enorme zwarte vrouw erop aan, plaatste zijn linkerarm achter zijn eigen rug om de bloedtoevoer niet te blokkeren en sloeg zijn rechterarm om de slanke buik die hij zojuist nog van boven had bewonderd.

'Normaal gesproken doe ik niet aan seks op de eerste date,' meende hij zich te moeten verantwoorden.

'Ik wel,' antwoordde Joshua.

Daar wist hij niets op te zeggen, dus liet hij zijn hand maar over de onbehaarde borst glijden en kuste hij de kruin, die binnen lipbereik was.

'Als we zo blijven liggen, loop je het risico dat ik in slaap val,' zei hij na een tijdje.

'Wil je dat ik ga?'

'Nee.'

'Want dat mag je gerust zeggen. Ik heb ook niet altijd zin in een *sleepover*.'

'Ik vind het fijn als je blijft. Maar het zou kunnen dat ik snurk.'

'Mooi. Net was je veel te stil.'

Lukas vroeg zich af wat hij daar nu weer van moest denken. Voor zover hij wist snurkte hij trouwens helemaal niet, maar het leek hem verstandig om zich in te dekken voor het geval dat. Het was een heerlijk vooruitzicht om met deze jongen in zijn armen in slaap te vallen. Of het wakker worden net zo goed zou bevallen, was een zorg voor de volgende ochtend.

'Wil je mijn rug kriebelen?' vroeg Joshua.

‘Kriebelen?’

‘Ja.’ Meteen ontworstelde hij zich aan de omhelzing en ging plat op zijn buik liggen, zijn gezicht naar rechts gekeerd. ‘Gewoon een beetje kriebelen. Dat vind ik fijn.’

Naar eer en geweten liet Lukas de vingertoppen van zijn rechterhand over de zo rijkelijk getatoeëerde rug glijden. Hij werd niet gecorrigeerd, maar merkte ook geen reactie op. Daarom plaatste hij zijn knieën aan weerszijden van Joshua’s billen en begon met twee handen voluit te kriebelen, met zijn nagels, zoals zijn zus Fenna hem als kind kietelde. Nu begon de jongen tevreden te kreunen, te spinnen haast, en verscheen die prachtige glimlach van de foto weer op zijn gezicht.

Lukas wilde vragen wie die vrouw met het helmkapsel en het brilletje was, in wier gezicht hij zijn nagels nu zette, waarom zij het waard was om op die mooie huid vereeuwigd te zijn, maar hij vreesde dat het een domme vraag zou zijn en bovendien werd hij door de aanrakingen en door de geluiden onder hem weer stijf. Aftastend liet hij zijn pik over de ronde billen glijden. Joshua’s glimlach kreeg een ondeugend trekje, als de *smirk*-emoji die over Grindr heerste, en zonder zijn ogen te openen reikte hij naar de condooms op het nachtkastje.

Twee keer op een avond, dat gebeurde Lukas zelden. Waarschijnlijk voor het laatst met Zakaria, ruim een decennium terug, toen hij voor het eerst kon doen waarvan hij zijn hele puberteit gefantaseerd had. Ze namen nu korter de tijd, en vrijwel meteen nadat hij het condoom van zich af had geworpen sloeg de slaap toe.

De volgende ochtend realiseerde hij zich dat hij niet één keer wakker was geworden, ondanks de aanwezigheid van een ander in zijn bed, iemand die hij nauwelijks kende. Joshua sliep nog, of veinsde dat. Zachtjes begon Lukas zijn rug te kriebelen.

*

3

CÉLINE

Trust your inner vision

Don't let others change your mind

Bucks Fizz – 'Making Your Mind Up'

Ontevreden met zichzelf laat Sergio López Hernández het afgeslagen wisselgeld in de fooienpot vallen. Die Duitser kan nu niet anders dan denken dat Yumbo één groot rovershol is.

Natuurlijk wordt hier gestolen. Als je de fuik van het zakkenrollerssteegje richting Hotel Neptuno in loopt, kun je 's nachts geen kant op. Maar de dieven staan nu ook weer niet op de uitkijk om de portemonnees van de terrastafeltjes van WunderBar te komen grissen. In Yumbo zijn eigendommen veiliger dan in de metro van Berlijn, om maar wat te noemen. Dat zeggen vaste gasten althans; zelf is hij nog nooit in Berlijn geweest.

Met zijn waarschuwing doet hij het centrum waar bijna heel zijn leven zich heeft afgespeeld onrecht aan. Ja, er was een tijd dat hij hier dolgraag weg wilde. Nog steeds heeft hij gemengde gevoelens als hij de trappen afdaalt. Toch is dit zijn thuis. Een roze bastion waar de hetero's 'normaal' moeten doen, waar opzienbarende gay-regels gelden als 'geen geweld'. Een paar ordinaire zakkenrollers doen daar niets aan af.

Of hij deze specifieke gast voorgoed heeft weggejaagd, zal Sergio trouwens een zorg zijn. De man wekte irritatie bij hem op. Het onrustige rondkijken dat overgaat in staren zodra er een aantrekkelijk doelwit is gevonden. Het neurotische openen en sluiten van Grindr, in de hoop dat het doelwit ook daar verschijnt, of anders

maar een ander, want waarom op iemand afstappen als je ook op een knop kunt drukken?

De voortdurende jacht, ze hoort bij Yumbo. Seks is deel van de zwaarbevochten vrijheid, hij erkent dat. Het stoort hem ook niet bij iedereen. Deze kerel doet hem gewoon aan Christian denken, ex der exen.

De man staat op, steekt het bonnetje in zijn broekzak en slaat na enige twijfel rechts af. Prima, zo meteen naar links, dan een tijdje rechtdoor en dan kan hij mooi bij die klootzak in Adonis gaan zitten. Soort zoekt soort. Christian kon ook zo intens staren naar jongens, lasso's smijgend met zijn ogen.

Sergio haalt een doek over de tafel waaraan de Duitser zat die hem niets heeft aangedaan – en die hoogstwaarschijnlijk eerst in paniek naar zijn hotel rent om die paar overgeslagen haartjes op zijn achterhoofd weg te scheren. Hij heeft geen reden om zo lelijk over hem te denken, dat weet hij wel. Christians schuld.

De vuilcontainers om de hoek moeten nodig worden geleegd. De vlagerige stank van half Yumbo's dagelijkse afvalberg is het enige nadeel van WunderBars locatie. Het kan de reden zijn dat de man alweer is vertrokken, ook veel andere tafels blijven onbezet. Achter de bar kijkt Gerhard verveeld om zich heen; hij wenkt hem.

‘Sergio, ik bedacht laatst: over een paar maanden werk je hier alweer tien jaar.’

Hij bedoelt de tweede periode; in totaal is het nog langer. De eigenaar was destijds teleurgesteld toen hij opzegde, maar gunde hem de droom van zijn eigen koffiebar. Af en toe kwam hij zelfs iets drinken bij Aquí, net zoals Sergio als gast WunderBar bleef bezoeken. Tot hij alles kwijtraakte en niets anders kon bedenken dan Gerhard zijn oude baan terug te vragen.

‘Eigenlijk heb ik liever dat je er geen aandacht aan besteedt.’

‘Dat dacht ik al. Daarom wilde ik het even met je bespreken.’

‘Niet omdat ik het hier niet naar mijn zin heb.’

‘Dat weet ik toch. Je hoeft het niet uit te leggen, jongen. Ik zal

geen feest voor je geven. Komt alleen maar goed uit. Dan hoeft ik die kostenpost op de aandeelhoudersvergadering van WunderBar ook niet te verdedigen tegenover de hedgefondsen.'

Tot zijn opluchting lijkt Gerhard niet gekwetst. Natuurlijk beseft hij wat Aquí voor hem betekende, dat hij zonder het drama nooit zou zijn teruggekeerd. Gelukkig gaat hij er niet op door. Praten over Oscar doet Sergio zelden.

Gerhard plaatst zijn handen op de bar en laat zijn hoofd hangen.

'Gaat het?'

'Ja. Nee. *Scheiße*. Verdomde long covid.'

'Ga toch naar huis.'

'Daar voel ik me niet minder kut.'

Na het gebruikelijke gevloek ziet zijn werkgever in dat het geen zin heeft om te blijven. In zijn eerste periode bij WunderBar vond Sergio het heerlijk dat Gerhard hem de leiding gaf als hij zelf weg moest. Toen droomde hij van een eigen zaak en kon hij even doen alsof het al zover was. Nu is er juist de bittere herinnering aan Aquí. Als hij in de vuilnislucht het terras bedient, kan hij makkelijker vrede hebben met de wending van zijn loopbaan dan wanneer hij de baas speelt in andermans café.

'Denk eens na over ideeën voor de bar, als je wil,' zegt Gerhard terwijl hij naar buiten sloft. 'In Aquí had je het echt leuk voor elkaar. Het hoeft niet zo'n metamorfose te zijn als daar, kinderen wil ik hier nooit van mijn leven zien, maar ik heb wel weer eens zin in iets nieuws. De boel een beetje opfrissen.'

'Heb je daar de energie voor dan?'

'Nee. Maar ik ben ondernemer. Als ik me door die kloteziekte laat leiden, kan ik de tent net zo goed opdoeken.'

'Ik zal erover nadenken. Ga jij nou maar rusten.'

*

Céline gaat sterven.

Hij zou niet kunnen zeggen hoe hij dat zo zeker weet; op het oog zit ze vanochtend rustig in haar hok. Voorzichtig tilt hij het konijn op voor een inspectie. Ze trilt, de zwarte ogen staren mistroostig de leegte in. Tot zover niets bijzonders. Huisdieren gaan op hun baasje lijken, of was het andersom?

Ze hijgt een beetje. *Moeizame ademhaling*. Op het schoteltje ligt nog wat droogvoer van gisteravond. *Verminderde eetlust*.

Wanneer hij Anass eens vraagt om de drinkfles bij te vullen of te controleren of hij de deur van zijn kamer wel goed dichtgetrokken heeft, spreekt Sergio over 'het konijn'. Ook als hij tegen haarzelf praat, heeft hij de naam niet nodig. Mensen die in elke zin je voornaam op je afvuren zijn niet te vertrouwen.

Alleen in zijn hoofd heeft ze haar naam nog, maar vandaag voelt hij de behoefte hem hardop uit te spreken.

'Arme Céline.'

Het klinkt stom en hij heeft er meteen spijt van.

Het diertje laat zich over de zwart-wit gevlekte rug aaïen alsof ze onder schot wordt gehouden. Ook dat is niets nieuws. Pas als ze volmaakt ontspannen een dutje in zijn armen gaat doen, moet hij zich zorgen gaan maken. Hij zal straks de dierenarts bellen, de nieuwe, voor het eerst. Dokter Herrera is vorige maand met pensioen gegaan, omdat niemand ooit blijft.

Apathisch staart Céline voor zich uit. *Afgenomen activiteit*. Is dat echt zo? Rondrennen doet ze al jaren niet meer, voor zover ze daar ooit de ruimte voor heeft gehad in deze kamer. Meestal zitten ze elkaar samen maar een beetje gezelschap te houden.

Tien jaar geleden was het konijn zo'n beetje het enige wat Oscar voor hem achterliet. Straks zijn alleen de ring en de pannen-set nog over.

*

Van Roelof Smit verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Kerst in Essen
De dubbele waarheid

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Veel kroegen, restaurants en andere gelegenheden die in dit boek genoemd worden bestaan echt, maar alle personages zijn volledig fictief. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

De vertaling van het citaat van Gabriel García Márquez is van Marioleïn Sabarte Belacortu (Meulenhoff, 1986).

ISBN 978 90 263 6986 5

ISBN 978 90 263 6985 8 (e-book)

© 2026 Roelof Smit

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Omslagontwerp Studio Rubio

Omslagillustratie © Marek Sliwecki

Foto auteur © Dirk-Jan van Dijk

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen